

Вже пройшло приблизно пів години, як попри мене пропливали хробаки.

Не маючи, що робити, я рахував скільки приблизно часу пройшло.

Після того як істоти померли, тунель поглинула темрява, й тіла істот з білими сполохами, почали зникати.

Істоти зникли, й за шість хвилин появились знову, але ожили.

Мене це здивувало.

Я так зрозумів що, вони знаходяться в якійсь проклятій часові питлі, після смерті тіло повертається, до попереднього стану, коли воно прибуло сюди, але й пам'ять завданого болю й ушкоджень, зберігається і знову після смерті усе повторюється.

— Я що попав у пекло? Хех Смішно.

Я почав відчувати невеликі зміни, в своєму тілі й у своїй психіці.

— Дивно....

Мені надоїло рахувати час, й я почав слухати що, говорять істоти.

Я зупинився біля істоти, схожу на вовка з людським тілом.

— За що, це мені? Якби не герой, моя армія перемогла, й я не загинув і не попав у це місце, й нам удалось би створити країну, для всіх, з рівними правами....

Ха Він що, якійсь генерал? Цікаво.

Я продовжив йти.

Стоп.

Біля стіни показались люди приковані в ланцюги, які щось бурмотіли собі підніс.

Я зупинився біля людини, одягненої в мантию мага.

— Три століття я протратив на збирання тіл, для продовження свого життя на сотні років, й все закінчилось в один момент, якби не цей проклятий дракон....

Я перестав слухати його, й рушив уперед, за деякий час я побачив дивну істоту.

Істота була схожа на вовка, але дещо відрізнялось в ній.

Чорна величезна голова, схожа на вовчу по формі, людське тіло вкрите чорною шерстю, з лап стирчало п'ять гострих кігтів, від тіла виходив пар, рани на руках заживали швидко, від тіла виходив пар найбільше, місця де мали б бути очі, очей не було скоріш за все, хробак постарався.

Але на диво, очі самі відновлювались.

Не вже це вурдолак?

Я чикав, доки істота відновиться.

Й за декілька хвилин, ми зустрілись поглядами

— Ти хто?

Точно! Я ж собі ім'я для цього світу не придумав, Хм о ідея таке підходить, може...

— Я Ансгер а твоя раса?

— Вурдолак а що?

Знайшов хех. Я активував заклик й закликав Вурдолака, наші тіла почала поглинати й розчиняти темрява.

Я отямився там де й був, перед мною почав повставати з пітьми вурдолак.

Вурдолак зі здивуванням, роздивлявся навколо.

— Ти отримав другий шанс, тепер ти виконуватимеш мої накази!

Поки вурдолак продовжив стояти, й роздивлятися навколо, я закликав книгу, й відкривши книгу вивільнив запечатане заклинання.

На всякий випадок перестрахуюсь, чи може у мене розвилась параноя?

Вурдолак дивився на мене, й ступивши крок його тіло почало світитись, й змінюватись, за мить перед мною стояв, хлопець двадцять, двадцять два роки, чорне волосся, світло чорні очі, біла шкіра одягнений в шкіряний чорний одяг, з шкіряним чорним взуттям.

Хм І на що ще вурдолак здатні?

Хлопець схиливши, голову упав на коліно.

— Слухаюсь.

— Піднімися, я хочу запитатись, яка чисельність твоєї раси? Й які уміння маєш?

Вурдолак повільно піднявся, й задумався на хвилину.

— Коли я жив, я останній з вурдолак, але давніше зустрів був декілька, але через пару місяців дізнався, що їх убили. Уміння є вроджене, при споживанні людської крові, параметри потроюються, ще у нашої раси є вроджене уміння, яке збільшує наші параметри на деякий час, ще є укуси який перетворює людей на вурдолак, й в них при їхньому бажанні, може змінитись вигляд, наприклад якщо до укусу їм було, сорок років то після укусу, при бажанні вони можуть змінити тіло, й мати так сказати дві оболонки, людську й вурдолака.

— Цікаво, яка ієрархія у вас? І які підвиди є у твоєї раси?

Вурдолак зробив паузу, й продовжив говорити.

— Підвидів укушених вурдолак є багато, але найсильніший, це істинний вурдолак народжений вурдолаком.

Вурдолак задумався, ніби щось згадував.

— Ієрархія у нас така, всі підкоряються верховним вурдолакам, якщо верховний вурдолак перетворить, людину на вурдолак, то перетворений найнижча ланка, якщо перетворений вурдолак перетворить двадцять людей на вурдолак, то він стає просто вурдолак, й перетворені ним виконують його накази, якщо вурдолак перетворить триста людей, то той вурдолак стає командуючим, далі стоїть верховний командуючий, далі істинний вурдолак, й верховний вурдолак

— Які переважно є класи, у вурдолак?

З цікавістю, запитався я.

— Є декілька, мисливець, воїн, лучник, цілитель, на жаль ми добре не володієм магією, і не можемо використовувати атакуючі заклинання.

— Хм А ти яке місце, займаєш у ієрархії?

Вурдолак спокійно подивився на мене, й за говорив.

— Я верховний вурдолак.

— Хм Наскільки ти сильніший, за перетвореного вурдолака?

— Дивіться перетворений на вурдолака, має у середньому на першому рівні, по тридцять двадцять параметри, а верховний на першому має у районі вісімдесяти.

Цікаво які його параметри, я що призвав анаконду. Хех смішно.

Вурдолак дивився на мене, ніби чекаючи на ще якісь, за питання.

— А в твоєї раси, є якісь особливі заклинання?

Вурдолак стояв задумавшись, десь на хвилину.

— Було одне заклинання призиву, завдяки якому можна було призвати істоту, й заключити з нею контракт, (Чи може угоду? Не можу вибрати яке слово, краще підходить.) з звичайною істотою або міфічною, тих хто був слабший за призованих істот, істоти просто убивали, і нападали на всіх доки їх не зупиняли, або доки істоти не заспокоювали свою жагу крові.

Хм Цікаво а я зможу призвати істоту? І заключити контракт?

— А ти можеш розказати речення цього заклинання? Що б я собі записав в книгу.

Вурдолак помахав головою.

— Нажаль ні! Коли я жив заклинання, нашої раси були втрачені.

Ех Шкода хоча, якщо я постараюся я напишу заклинання. Точно так і зроблю!

— Зрозуміло. Можеш йти тренуватись з скелетами.

— Слухаюсь.

Вурдолак розвернувся, й почав підходити до скелетів.

— Народ давайте потренуємся.

Сказав вурдолак приймаючи істину форму, тим часом, скелети почали його оточувати.

Вурдолак прийняв істину форму, й скелети з списами й мечами вступили в бій.

З неймовірною швидкістю, вурдолак рушив уперед, схопивши скелета за руку, обладунків вибив меч в повітря, збиваючи скелета з ніг.

Схопивши меч у повітрі вурдолак, підняв лезо в гору, зупинивши два списи з невеликим зусиллям, вурдолак відбив в списи.

Скелети не очікуючи такого, відступили назад, на два кроки.

Позаду вурдолака появився, скелет заносючи меч над головою вурдолака.

На мить мені здалось, що на морді вурдолака появилась усмішка.

Не розвертаючись вурдолак ударив ногою, збиваючи скелета з ніг, й відправляючи у політ.

— Це все, на що ви здатні?

Сказав насміхаючись вурдолак.

Ривком з тіні, не зрозуміло як удалось йому скрити себе, вилетів Паладин.

Вурдолак відстрибнув в сторону.

— Хех Не погано, на що ще ти здатний?

Заговорив паладин, витягаючи із за спини свій меч.

— Ти хто?

З здивуванням за питався вурдолак.

— А хіба це має значення?

— Ні!

Відповів вурдолак випустивши кігті, й ревком налетів на Паладина смерті.

Так, й як мені придумати заклинання?

Може щось використати для цього? Попробую зробити металевий, чи може паперовий сувій? Чи краще зі шкіри....

З такими думками, я направився до майстерні.

Підійшовши до столу, я активував навик, й торкнувся до купи руд, які були біля столу.

Руди почали ніби плавитись, перетворюючи на біле світло, яке почало формувати залізне крісло, з залізною спинкою.

Через декілька секунд.

Всівшись на крісло, я зв'язався з кам'яним монстром, що був ближче до поверхні, й я відчув як монстр, упав на коліно, й схилив голову.

Піднімись на поверхню, й принеси мені, кусок деревини з корою.

Слухаюсь.

В ту ж мить, я розірвав зв'язок.

Цікаво може придумати якийсь, зв'язок якій завдяки енергії, допомагав зв'язуватись одночасно з усіма? Потрібно буде спробувати пізніше.

Я почав зв'язуватись з вурдолаком, я відчув що він продовжував, битись з паладином.

Мені потрібна кров, й шкіра або шкура тварини, можеш вполювати?

Так, але мені потрібна якась ємність, для крові.

Добре пізніше зайдеш получиш, ємність.

Слухаюсь.

Я обірвав зв'язок.

Цікаво ємність вийде зробити, завдяки піску й навику?

Я почав зв'язуватись, з кам'яними монстрами.

Принесіть мені піщаник, або піску.

Слухаємось.

Через деякий час, до мене прийшли три кам'яні монстри, один приніс кору й кусок якоїсь деревини.

Інший приніс піщаник, у невеликому кам'яному ящику, з боку нього стояв інший кам'яний монстр, який відрізнявся від інших, тим що у інших не було лиця чи очей. Але у нього було видно очі, й рот, носу не було, горло трохи більше ніж у інших кам'яних монстрів.

— Хм?

Задумливо я глянув, на кам'яного монстра.

— Так ти можеш говорити?

Монстр нічого не говорив, але кам'яні губи, за декілька секунд, почали рухатись.

— Т-та-к.

З важкістю сказав, кам'яний монстр.

— Хм Цікаво, як у тебе це вийшло? Ех короче можеш зробити пісок?

Кам'яний монстр махнув головою, й його рука почала мінятись, перетворившись на невелику трубу, кам'яний монстр закинув піщаник, в неї й його друга рука, почала мінятись теж але на невелику кам'яну трубку, діаметром п'ять сантиметрів.

За три секунди, з труби в ящик іншого монстра почав висипатись пісок, й за декілька хвилин ящик, був заповнений сірим піском.

Я підійшов до монстра активувавши навик, й поклав руки на пісок, в мить пісок охопило слабке біле світло, й пісок піднявся на три сантиметри вгору, й почав плавитись, за десять секунд в повітрі висіло прозоре, скло яке почало в повітрі розбиватись й плавитись, в невеликі скляні кулі, які почали видуватись й приймати форму невеликих, пляшечок які почали складатись в ящик, за декілька секунд усе було готово.

Я подивився на монстра, який стояв збоку.

— Викладай на стіл.

Монстр повільно підійшов, й почав акуратно брати, й складати на стіл пляшечки.

Хм А я думав, що він розіб'є, ті пляшечки, похоче кам'яні монстри можуть, контролювати свою силу.

Виклавши пляшечки, монстри стали збоку.

— Можете повертатись до своєї роботи.

Кам'яні монстри розвернулись, й почали йти геть.

Я почав зв'язуватись, з вурдолаком, який продовжував битись з паладином.

Зайди до мене!

Е добре зараз.

Через декілька хвилин, вурдолак зайшов до майстерні, я вказав своїм кістлявим пальцем на пляшечки, й вурдолак узяв декілька.

— Можеш йти.

Вурдолак розвернувся, й почав йти геть.

Вставши із за столу, я почав йти до тренувального поля.

Так потрібно поговорити, з паладином смерті, що він скаже про цього вурдолака.

Вийшовши я побачив звичну картину, скелети в обладунках тренувались біля колон, з боку стояв паладин смерті, тримаючи меч.

— Паладине пі-дійди до мене!

Сказав я паладин повільно розвернувся, побачивши мене, швидким кроком почав йти до мене, швидко ставлячи за спину свій меч.

— Так що ви хотіли?

Глянувши на мене, за говорив паладин смерті.

— Як тобі вурдолак, я бачив ти аналізував його силу.

Паладин дивився на мене, й за говорив серйозним голосом, в його голосі можна було почути здивування.

— Сили в нього достатньо щоб боротись, з великою кількістю воїнів одночасно, як на мене захист трохи слабкий, але захист він компенсує своєю спритністю, й реакцією.

— Добре це все, що я хотів почути.

Я почав розвертатись, й йти геть.

Так подивимся, що там робить вурдолак.

Я почав дивитись очима вурдолака, так щоб він не помітив.

Хех В ось цього заклинання, самі плюси.

Вурдолак швидко вибігав, на поверхню сходами.

В раз в очі врізалось сонячне світло, й вурдолак вискочив з тунелю, на сніг й щось почав сам до себе говорити.

З цікавістю я почав слухати, що він говорить.

— Свобода а ж не віриться, хм що це?

Вурдолак почав приплюхуватись, й за мить зірвався з місця, випустивши кігті почав бігти між деревами, провалюючись в сніг вурдолак біг, не зупиняючись.

За двадцять хвилин бігу, вурдолак, зупинився й почав лізти чіпляючись кігтями, за стовбур хвойного дерева, пляшечки у вурдолака, висіли на поясі прив'язані якоюсь ниткою до якоїсь тканини.

Похоже це тканина, з тих скелетів, що полягли.

Видершись на дерево, вурдолак почав йти по засохлій гілці, зупинившись вурдолак знову приплюхався.

— Хм Так значить гобліни.

Вурдолак схилився, й став чикати на семи метрові висоті.

У далі зарипів сніг, й за декілька хвилин між деревами показалися два гобліни.

Тіла гоблінів прикривали шкури тварин, в руках одного була дерев'яна палка, в іншого короткий одноручний, іржавий меч.

Вурдолак чикав, коли гобліни були майже під ним, вурдолак стрибну у низ збиваючи гоблінів, з ніг у сніг.

Вурдолак заховав кігті, й лишив лише один, на великому пальці.

Швидко поки гобліни не піднялись, вурдолак схопив одного за голову, й в місті де було прикрито шкурою, шия в змахнум кігтем.

З горла гобліна вирвалася кров, й гоблін впав на землю, хапаючись за горло.

В туж мить гоблін, з палицею отямився, й побачивши вурдолака зірвався з місця.

Гобліна переповняв жах й страх, ще мить тому, він спокійно йшов з іншим гобліном, а зараз гоблін мертвий, й він теж буде мертвий якщо не втече.

— Куди це ти зібрався?

За говорив сміючись вурдолак, випустивши кігті, вурдолак побіг за ним.

Іншого гобліна вже покинуло життя, сніг по червонів під гобліном, від крові.

Швидко наздогнавши гобліна, вурдолак пробив кігтями гобліна, не витягаючи кігті вурдолак підняв гобліна в повітря, іншою рукою підставляючи пляшечки, й підставляючи їх до кігтів.

По кігтях вурдолака, почала повільно стікати кров гобліна, й капати в скляні пляшечки.

Я перестав дивитись очима вурдолака, й направився до майстерні, з боку проходив кам'яний монстр який викидав кам'яні брили.

— Принеси мені руд сюди, я хочу зробити двері до майстерні.

Кам'яний монстр розвернувся, й пішов за рудами.

За декілька хвилин, кам'яний монстр, наносив руд й я активував навик.

Підійшовши до купи руд, біля входу в майстерню, я торкнувся їх й руди почали плавитись, й підніматись по стінам приймаючи форму коробки, з верху з тіни почало стікати біле світло, повільно зникаючи світло приймало форму, залізних дверей, на який було зображено водоспад.

Повільно почала появлятися ручка, дверей схожа на череп, в черепі була відкрита щелепа.

За декілька хвилин, двері були готові.

Провернувши ручку, я увійшов до майстерні, за мною стояв монстр.

— Так нанеси ще там руд, я хочу зробити ще, таких дверей.

Сказав я показуючи, кістлявим пальцем.

Монстр почав йти до руд.

Я повільно підійшов до столу, й підняв з нього книгу.

Потрібно придумати таке заклинання, яке могло б призвати воїнів, з того місця! Я туди більше, не хочу повертатись

В руках книга, почала повільно зникати

Чи вдасться мені призвати істоту, з якою я зможу заключити контракт, для цього призиву я використаю кров.

Я гляну на кору й шматок деревини, активувавши навик я торкнувся кори, й деревини, за мить кора й деревина, стали сувоями.

Так у сувої я запечатаю, заклинання але який сувій підійде?